

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 22/2023
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., чији је пуномоћник Вања Дозет, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 28 У 2315/18 од 17.11.2022. године, са противном странком Министарством одбране Републике Србије, у предмету престанка професионалне војне службе, у нејавној седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против наредбе Министарства одбране Републике Србије П.бр. 1-557 од 30.10.2017. године, којом је тужиоцу, пуковнику ... службе, са даном 30.10.2017. године, по сили закона, престала професионална војна служба, због навршених прописаних година живота и пензијског стажа. Ставом другим диспозитива побијане пресуде, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка, подносилац захтева наводи да је услове за престанак професионалне војне службе неспорно испунио 24.04.2017. године, када је навршио 40 година пензијског стажа, али да му је одлуком министра одбране П број 9885-13/169 од 09.03.2017. године, због потреба службе, а ради обезбеђења извршења постављених задатака, у складу са одредбом члана 110. став 2. Закона о Војсци Србије, продужена професионална војна служба најдуже до 24.04.2019. године, па пре протекта тог рока није могла да се донесе наредба о престанку професионалне војне службе. Сматра да се другачијим поступањем грубо крши начело правне сигурности. Указује и да се потребе службе, у међувремену, нису промениле, посебно имајући у виду да тужилац није предао дужност другом лицу које је постављено на место војног ..., већ да је то место остало упражњено, а дужност је предао свом заменику. Истиче и да образложење

оспорене наредбе не садржи разлоге због којих је тужени орган одступио од решења која је раније донео у истој управној ствари, нити орган наводи разлоге којима се руководио при одлучивању и у којим границама је и са којим циљем применио овлашћење да поново одлучује по слободној оцени. Указује на повреду правила поступка из члана 102. став 1, члана 103. став 1, као и члана 9. и члана 106. став 5. у вези са чланом 11. став 1. Закона о општем управном поступку, као и 141. став 4. истог закона. Сматра да је поводом покренутог поступка за престанак професионалне војне службе, министар одбране лично, а не начелник Управе за кадрове, био дужан да са њим обави службени разговор и омогући му да се изјасни о свим чињеницама које су од значаја за одлучивање у овој правној ствари. На наведено је указивао и у тужби, али Управни суд ове наводе није уопште образлагао, нити је одржао јавну расправу, иако постоје чињенице и околности које је требало утврдити непосредним саслушањем странака. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду укине или преиначи. Трошкове је тражио.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијане пресуде правилна је, по оцени суда, одлука садржана у диспозитиву оспорене наредбе, будући да је неспорно утврђено да је тужилац навршио више од 40 година пензијског стажа и напунио 60 година живота, те да су испуњени услови из одредбе члана 110. став 1. тачка 9) подтачка (2) Закона о Војсци Србије да му професионална војна служба престане по сили закона.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета без повреда правила поступка, уз правилну примену материјалног права. Ово стога, јер из списка предмета произлази да је тужилац дана 24.04.2017. године имао навршених више од 40 година пензијског стажа и да је навршио 60 година живота, па му је правилно, у складу са чланом 110. став 1. тачка 9) подтачка (2) Закона о Војсци, утврђен престанак професионалне службе у Војсци Србије по сили закона.

По оцени Врховног касационог суда неосновано је позивање подносиоца на Одлуку министра одбране од 09.03.2017. године, будући да је том одлуком, како то правилно закључује и Управни суд, тужиоцу служба у Војсци Србије није продужена до тачно одређеног датума, већ, у складу са одредбом члана 110. став 2. Закона о Војсци Србије, најдуже до две године, због чега није било сметњи да му служба престане и пре истека тог рока, дана 30.10.2017. године.

По налажењу Врховног касационог суда, Управни суд није учинио повреду правила поступања из члана 33. став 1. Закона о управним споровима доносећи побијану пресуду без одржавања јавне расправе, дајући правно ваљане и довољне разлоге позивајући се на одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање

чињеничног стања. Самим тим неосновани су и наводи захтева да је побијана пресуда донета уз повреду одредбе члана 33. Закона о управним споровима.

Суд је имао у виду и остале наводе захтева, који су истицани и у тужби, којима се указује да су у поступку доношења оспорене наредбе учињене повреде правила поступка из члана 102. став 1, члана 103. став 1, као и члана 9. и члана 106. став 5. у вези са чланом 11. став 1. Закона о општем управном поступку, те повреду одредбе члана 141. став 4. истог закона, те налази да су исти неосновани са разлога детаљно наведених у образложењу побијане пресуде.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Како је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20) одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 12.04.2023. године, Узп 22/2023

Записничар
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа – судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић